

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **P. D.**
nar. X.
bytem X.

zastoupený JUDr. PhDr. Pavlem Uhlem, Ph.D., Ph.D., advokátem
sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5 – Smíchov

proti

žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**
sídlem Jezuitská 585/4, 660 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.09.2024, č. j. 1 SIN 309/2024-5

takto:

- I. Rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 12.09.2024, č. j. 1 SIN 309/2024-5, a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 31.07.2024, č. j. SIN 35/2024-13 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **17 363 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. PhDr. Pavla Uhla, Ph.D., Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce podal dne 18.07.2024 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze (dále též „povinný subjekt“ nebo „prvostupňový orgán“) žádost o informace v tomto znění (dále jen „žádost o informace“ nebo „žádost“):

Dobrý den.

Podle zákona č. 106/1999 Sb. vás žádám o poskytnutí následujících informací.

- 1. Kdy bylo VSZ v Praze postoupeno z NSZ anonymní trestní oznámení na podezření z úniků informací z tzv. případu Dozimetr, které bylo v květnu 2023 doručeno na VSZ v Olomouci a o kterém pak VSZ v Praze v srpnu 2023 vyrozumělo NSZ, že nebylo prokázáno spáchání trestného činu?*
 - 2. Kdo měl po přijetí tohoto oznámení z NSZ na VSZ jeho vyřízení na starosti a vyhodnotil, že nebyl spáchán trestný čin?*
 - 3. Kdo rozhodl na VSZ v Praze o tom, že bude zadán znalecký posudek na zjištění totožnosti pisatele, na základě jakého předpisu, kolik tento posudek stál a kdo jej uhradil?*
 - 4. Odkud pocházely pro účely vypracování tohoto posudku dokumenty, které sloužily jako srovnávací vzorek písma, kým a na základě jakého předpisu byly pro účely vypracování tohoto posudku poskytnuty?*
 - 5. Kdo rozhodl na VSZ v Praze o tom, že bude podán podnět z 13.6.2024 městskému státnímu zástupci k prověření spáchání možného kárného provinění, kterého se měla dopustit JUDr. Dagmar Máchová?*
2. Povinný subjekt informace pod body 1-3 žádosti poskytl, a to písemností ze dne 31.07.2024, č. j. SIN 35/2024-12. O zbylé části žádosti (body 4 a 5) vydal prvostupňový orgán rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 31.07.2024, č. j. SIN 35/2024-13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí povinného subjektu“).
 3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 12.08.2024, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12.09.2024, č. j. 1 SIN 309/2024-5 (dále „napadené rozhodnutí“) zamítnuto. Žalovaný zároveň prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
 4. Žalobce podanou žalobou navrhuje zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí, a rovněž požaduje, aby soud uložil povinnému subjektu povinnost požadované informace poskytnout.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný nejprve vymezil předmět řízení, kterým jsou body 4. a 5. žádosti o informace.
6. Dále konstatoval, že žádost se nevztahuje k trestnímu oznámení, jak se žalobce zprvu mylně domníval. Ze správního spisu vyplývá, že anonymní podání, doručené na Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (viz. bod 1. žádosti) a následně postoupené povinnému subjektu, bylo správními orgány vyhodnoceno jakožto „*pouhá přehledová informace obsahující odkazy na veřejné webové stránky, které obsahovaly informace o trestních věcech dozorovaných státními zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze.*“ (viz písemnost povinného subjektu ze dne

31.07.2024, č. j. SIN 35/2024-12, jímž se poskytují informace pod body 1-3 žádosti o informace).

7. Žalovaný se shoduje s povinným subjektem v tom, že po posouzení předmětných bodů žádosti o informace správně dospěl k závěru, že jde o informace, na něž se vztahují důvody odmítnutí podle § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o informacích“, „informační zákon“ nebo „InfZ“). Žalovaný vymezuje postavení státního zastupitelství v systému trestního řízení a s odkazem na to považuje za nezbytné zachovávat v podstatném rozsahu důvěrnost kvalifikovaných informací o svých vnitřních rozhodovacích procesech. Poskytnutí požadovaných informací nutně znamená též jejich zveřejnění, a to by mohlo ohrozit schopnost státního zastupitelství hájit veřejný zájem.
8. Některé z požadovaných informací, např. ve vztahu ke srovnávacímu vzorku písma, lze označit až za informace procesně taktického charakteru, které jsou neveřejné. I zveřejňování detailních informací o tom, jak konkrétně probíhá činnost povinného subjektu při vyřizování určitého typu podání, jaký typ podkladů povinný subjekt obvykle vyžaduje apod., by mohlo být zneužíváno k procesním obstrukcím, nebo až k maření postupu povinného subjektu.
9. Poskytováním podrobných informací o konkrétní činnosti povinného subjektu by podle mínění žalovaného byla ohrožena jak práva třetích osob (např. ohrožení práva na spravedlivý proces, kterých se může daná činnost orgánů činných v trestním řízení týkat), tak i schopnost orgánů veřejné moci plnit úkoly uvedené v § 11 odst. 6 InfZ.
10. Žalovaný dodává, že odvolání žalobce je velmi strohé a odvolací důvod je vymezen široce. Žalobce v něm pouze uvádí, že nesouhlasí s důvody v odmítavém rozhodnutí, neboť má za to, že se nevztahují na informace, o které bylo žádáno. Přesto, veden zásadou vstřícnosti k žadatelům o informace, částečně žádosti bylo vyhověno. Odvolání lze tak dle názoru žalovaného považovat až za překvapivé. Blíže k tomu odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, kde žalobci bylo vysvětleno, že požadavku na takto detailní informace související s konkrétním podáním nelze s ohledem na § 11 odst. 6 InfZ vyhovět jak v obecné rovině, tak v intencích konkrétní věci.
11. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se tedy na požadované informace nepochybně vztahuje. V úvahu by sice mohly dle názoru žalovaného přicházet i důvody stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Důvody odmítnutí, které užil povinný subjekt, však povahu věci lépe vystihují. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona jsou chráněny též informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, nikoli však jen o trestním řízení, které ostatně nemusí v době podání žádosti ani probíhat. Obsah dokumentu pod bodem 1. žádosti o informace přitom souvisel s různými případy podezření z trestné činnosti a postupy orgánů činných v trestním řízení. Zbylá část žádosti ve své podstatě tematicky vychází ze zmíněného prvního bodu.
12. Žalovaný shrnuje, že poskytnutí detailních informací týkajících se „srovnávacího vzorku písma,“ by skutečně mohlo ohrozit schopnost orgánů veřejné moci zejm. vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost v případech, v nichž je nutno uplatňovat obdobné postupy. Z § 11 odst. 6 zákona o informacích je dále patrné, že informace tohoto charakteru lze poskytnout jen za předpokladu, že její poskytnutí neohrozí práva třetích osob. Žalovaný uvádí, že těmito právy mohou být i práva nemateriální. Poskytnutí odpovědi požadované

v bodu 5. žádosti by uvedený negativní důsledek mělo, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí pod bodem 7, na nějž žalovaný odkazuje.

13. Napadené rozhodnutí bere v potaz i veřejnou aktivitu žalobce coby novináře z prostředí justice. Jeho aktivita nepochybně může přispět k naplňování účelu práva na informace formou veřejné diskuse nebo kontroly výkonu veřejné moci. I přesto však žalovaný ve shodě s povinným subjektem zastává názor, že v daném případě je nutno dát přednost veřejnému zájmu na ochraně výše popsané schopnosti orgánů činných v trestním řízení a ochraně práv třetích osob před poskytnutím požadovaných informací. Možný přínos požadovaných informací k naplnění účelu práva na svobodný přístup k informacím je v daném případě podle žalovaného spíše nevýrazný, „váží“ tedy méně než ohrožení zájmů chráněných ustanovením § 11 odst. 6 InfZ.

III. Žaloba a další podání účastníků

14. Žalobce na úvod v žalobě ze dne 12.11.2024 vymezuje své postavení coby novináře, předmět řízení a předchozí rozhodnutí ve věci.
15. Následně přechází ke třem důvodům žaloby: 1) napadené rozhodnutí dle jeho názoru nesprávně vztahuje ochranu informací v režimu trestního řízení i na režim řízení kárného a kárný orgán vnímá jako orgán činný v trestním řízení; 2) závěr o ohrožení veřejného zájmu je nepřezkoumatelný; 3) napadené rozhodnutí nesprávně vztahuje ochranu práv třetích osob na ochranu úředních osob v rámci povinného subjektu.
16. Žalobce nezpochybňuje skutečnost, že informace, které jsou zpracovávány v trestním řízení, požívají určité ochrany. To však platí pouze do té doby, dokud jsou vedeny pouze v režimu tohoto trestního řízení. Pokud se dané informace stávají součástí jiného typu souboru informací, popř. se s nimi nakládá v jiném právním režimu, podléhají omezení a právnímu režimu situace, v jaké se nacházejí. Přitom dotaz žalobce směřoval k podkladům pro podání kárného návrhu. Kárné řízení se neřídí trestním řádem, kárný navrhovatel není orgánem činným v trestním řízení a informace tak nepodléhají ochraně § 11 odst. 6 zákona o informacích.
17. Je sice možné, aby se informace, která byla součástí jiných informací v rámci trestního řízení, stala součástí podkladů pro kárné rozhodnutí. Aby k tomu ovšem mohlo dojít, musí pro to existovat zákonný podklad. Z judikatury plyne, že použití informací, jimiž státní zástupce disponuje z titulu orgánu činného v trestním řízení, v řízení kárném, pokud k tomu není zákonný podklad a pokud dochází současně k zásahu do práva na ochranu soukromí, je kárným proviněním a tyto informace jsou současně v kárném řízení nepoužitelné. K tomu žalobce odkazuje na kárná rozhodnutí NSS ze dne 16.09.2010, č. j. 12 Ksz 1/2010-131 a ze dne 14.10.2011, č. j. 12 Ksz 4/2011-122.
18. Dokud jsou tedy informace součástí trestní agendy, požívají na jednu stranu ochrany, na stranu druhou i statut nepoužitelnosti ve vztahu k jiným procesním postupům, vč. kárného řízení. Mají-li se takové informace stát kárným podkladem, musí k tomu být zákonné zmocnění. Jsou-li následně takové informace součástí kárného řízení, jsou způsobilé být poskytnuty dle zákona o svobodném přístupu k informacím.
19. Žalobce ve vztahu k prvnímu důvodu žaloby uzavírá, že pokud by se prosadila úvaha žalovaného, že jakoukoli informaci, která je také součástí trestního spisu či jiného podkladu pro trestní řízení, je možné odepřít vydat, bylo by to absurdní. V takovém případě by stačilo

jakoukoliv informaci učinit přílohou (byť nesmyslného) trestního oznámení, a naplňovala by formální požadavek, pro který byla odepřena nyní.

20. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce uvádí, že ve vztahu k ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky, je napadené rozhodnutí absolutně nepřezkoumatelné. Nejsou v něm totiž uvedeny žádné důvody, které by takový závěr jakkoli odůvodňovaly. Za této situace nelze ani provést adekvátní test proporcionality, ve kterém by se testovalo, zda důvody odepření převažují nad zájmem veřejnosti podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“ nebo „LZPS“). Argumentace správních orgánů je tak nepřezkoumatelná.
21. Žalobce ve vztahu ke třetímu důvodu uvádí, že žalovaný nesprávně vztahuje zákonný nástroj ochrany práv třetí osoby na ochranu před tím, aby se vědělo, kdo přijal konkrétní rozhodnutí učinit nějaký úkon. Koncept ochrany třetích osob míří na ochranu těch, kteří jsou jak mimo žadatele, tak mimo povinný subjekt a jejichž zájmy by mohly být ohroženy. Tato klauzule tedy nemůže mířit na osoby, které jsou součástí povinného subjektu. Krom toho, že takové osoby nejsou ex definicione „třetí,“ tak z hlediska účelu informačního zákona by se jevílo jako absurdní, aby byla takto vyprázdněna možnost zjistit, kdo a za jakých okolností činil konkrétní rozhodnutí nebo nějak vykonával veřejnou moc.
22. Žalobce tak uzavírá, že stát neunesl své důkazní břemeno dokázat, že požadované informace lze zákonným způsobem odepřít. Navrhuje zrušení jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí, a zároveň navrhuje, aby soud povinnému subjektu přikázal poskytnout informaci, odkud pocházely dokumenty, které sloužily jako srovnávací vzorek písma pro účely vypracování znaleckého posudku ve věci kárného řízení proti JUDr. Dagmar Máchové. Dále kým a na základě jakého předpisu byly pro účely vypracování tohoto posudku poskytnuty a informaci, kdo rozhodl na Vrchním státním zastupitelství v Praze o tom, že bude podán podnět z 13. června 2024 městskému státnímu zástupci v Praze k prověření spáchání možného kárného provinění, kterého se měla dopustit JUDr. Dagmar Máchová.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 06.01.2025, č. j. 1 SIN 309/2024-24 navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
24. Žalovaný nejprve vymezuje žalobu a stručně se vyjadřuje k jednotlivým bodům. Uvádí, že žalobce některá svá tvrzení, jako např. to, že je povoláním novinář, že informace žádal z důvodu výkonu svého povolání, či že žádost se netýká trestního stíhání, ale kárného řízení se státní zástupkyní JUDr. Dagmar Máchovou, v žádosti o informace neuvedl. Proto tyto okolnosti nemohly být povinným subjektem v napadeném rozhodnutí posouzeny, a proto jsou i s odkazem na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) irelevantní.
25. Z výše uvedeného dle žalovaného též plyne, že žalobce zjevně zvolil procesní strategii být v řízení před správními orgány pasivní, a konkrétní argumenty a okolnosti vznést a rozvinout až v řízení před soudem. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 02.05.2017, č. j. 10 As 24/2015-71 však konstatuje, že správní orgány nedisponují nekonečnou fantazií a nejsou proto povinny předvídat jakoukoli myslitelnou budoucí námitku ani za účastníka domýšlet další jeho tvrzení. Proto nelze akceptovat namítanou nepřezkoumatelnost ani závěrečné úvahy žaloby o neunesení důkazního břemene.

26. S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 111/2019 Sb. žalovaný konstatuje, že ustanovení § 11 odst. 6 mělo zajistit dovršení komplexní ochrany zásadně neveřejné činnosti orgánů činných v trestním řízení s tím, že jím měly být chráněny veškeré kvalifikované informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení. Aby byla ochrana účinná, nelze žadatelům sdělovat podobné informace ani formou odůvodnění správních rozhodnutí – k tomu dospěla i judikatura NSS, dle které nelze na odůvodnění rozhodnutí o neposkytnutí požadovaných informací klást na orgány činné v trestním řízení přísné nároky, neboť přílišná konkretizace důvodů rozhodnutí se může v jisté míře rovnat sdělení informace, jejíhož poskytnutí se žadatel domáhá. Při omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 InfZ může být povinný subjekt konkrétní pouze ve velmi omezené míře (např. rozsudky NSS ze dne 19.12.2024, č. j. 6 As 217/2022-45, nebo rozsudek NSS ze dne 31.10.2024, č. j. 2 As 76/2024-34).
27. Ve vztahu k žalobcově výkladu § 11 odst. 6 zákona o informacích žalovaný namítá, že orgány činné v trestním řízení jakožto povinné subjekty nemohou být v režimu citovaného zákona nuceny k poskytování kvalifikovaných informací o své činnosti ani nepřímo tím, že by měly formulacemi odpovědí na dané otázky potvrzovat či vyvracet existenci žadatelem označených (předpokládaných) informací, dokumentů či postupů. Takto je přitom koncipována žalobcova žádost o informace – již úvodní dotaz položený žadatelem byl založen na předpokladech, které neodpovídaly realitě (žadatel se domáhal informací o podání, které mylně považoval za „trestní oznámení“). Z koncepce žádosti je přitom zjevné, že žadatel se jí fakticky domáhal implicitního potvrzení v zásadě neomezeného okruhu informací o kvalifikované činnosti státního zastupitelství jakožto orgánu činného v trestním řízení (žalovaný demonstrativně uvádí předmětné okruhy informací). Každá z požadovaných informací je však sama o sobě kvalifikovanou, na jejímž základě by bylo možné dovozovat dlouhodobé procesní taktiky. Proto každá z těchto informací, tedy i ta zcela základní informace, zda vůbec povinný subjekt obdržel určité podání, je chráněna výlukou podle § 11 odst. 6 InfZ.
28. Žalovaný závěrem odmítá výklad § 11 odst. 6 informačního zákona předestřený žalobcem, že pokud informace zpracovávaná v režimu trestního řízení začne podléhat i jinému procesnímu režimu (zde režimu kárného řízení), pak se na ni ochrana zajišťovaná citovaným ustanovením přestane vztahovat. Taková informace nezískává, jak tvrdí žalobce, nový status. Dovedeno ad absurdum, domáhal-li by se žadatel kvalifikovaných dokumentů z trestního řízení, a přitom by současně vznesl námitku, že ohledně nich došlo k pochybením zakládajícím kárnou odpovědnost, a z toho by následně vyvodil, že tyto informace mají vztah ke kárnému řízení, pozbyly tím svůj kvalifikovaný status a mohly by tak být bez omezení zpřístupňovány široké veřejnosti.
29. Žalovaný uzavírá své vyjádření přesvědčením o tom, že náležitě zdůvodnil, proč informace nelze neposkytnout. Dodává však, že pokud by napadené rozhodnutí skutečně bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdí žalobce, nebylo by možné přistoupit k aplikaci § 16 odst. 6 informačního zákona (tedy přikázat povinnému subjektu informace poskytnout – pozn. soudu). V této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS ze dne 24.03.2010, č. j. 1 As 8/2010-65.
30. Žalobce v replíce ze dne 04.02.2025 setrvává na své argumentaci přednesené v žalobě. Dále stručně poukazuje na zmatečnost vyjádření žalovaného a polemizuje s některými jeho závěry

ohledně pasivity ve správním řízení a přednesení některých argumentů až v žalobě. Uzavírá, že zbytek repliky v podstatě předestírá obecný výklad práva, který lze interpretovat tak, že podle žalovaného mají orgány činné v trestním řízení prakticky úplnou imunitu před informační povinností na vše, co se jich jakkoliv týká, i když už o trestní řízení vlastně vůbec nejde, protože by mohla existovat souvislost s trestním řízením. Takto uchopené privilegium je však v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobce respektuje judikaturu ve vztahu k obecnějšímu odůvodňování rozhodnutí o odmítnutí informací, žalovaný si ovšem osobuje širší rozsah této výluky a tato pravidla vykládá příliš extenzivně.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
32. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil, u žalovaného se souhlas presumuje. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování formálně neprovádí ale soud z nich vychází (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Soud k tomu uvádí, že ve správním spise sice absentují požadované informace, vzhledem k jejich charakteru a důvodu zrušení napadeného rozhodnutí však nebylo třeba v této fázi řízení předmětnými informacemi disponovat. V situaci, kdy rozhodnutí správních orgánů neobsahuje přezkoumatelné úvahy stran naplnění důvodu odmítnutí podle § 11 odst. 6 informačního zákona, nýbrž toliko obecné výklady (viz níže), by bylo předčasné informace vyžadovat a věcně je zkoumat. Tento postup byl již v minulosti aprobován správními soudy. Ruší-li soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, musí mít k dispozici správní spis a z něj ověřit, že rozhodnutí postrádá dostatečné důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 11.04.2019, č. j. 3 As 232/2017-102). Znalost požadovaných informací by na věci v této chvíli nic neměnila, neboť soud nemůže nahrazovat v soudním řízení činnost správních orgánů. Zároveň je však z napadeného i prvostupňového rozhodnutí bezpečně seznatelné, že obě postrádají řádné a přezkoumatelné odůvodnění. Srovnatelně stran absence požadovaných informací ve správním spisu podobnou situaci posoudil zdejší soud v rozsudku ze dne 25.05.2025, č. j. 6 A 71/2024-54.
33. Žaloba je důvodná.
34. Na úvod je nutno zdůraznit, že spor mezi žalobcem a žalovaným se týká uplatnění jednoho ze základních, na rovině ústavního pořádku zaručených práv. Právo na svobodný přístup k informacím je spolu se svobodou projevu zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Patří mezi tzv. politická práva, jejichž cílem je umožnit občanům účast na správě věcí veřejných. Konkrétně podle čl. 17 odst. 2 Listiny platí, že *každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu*. Politická práva mají společnou vlastnost. Žádné z nich se nenachází v režimu čl. 41 odst. 1 LZPS, a lze se jich proto domáhat přímo na základě Listiny. Ovšem na základě čl. 17 odst. 4 LZPS platí, že i toto právo je omezené, a to pouze zákonem, *jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu*

veřejného zdraví a mravnosti. Žádné z politických práv není absolutní a jsou-li splněny podmínky, lze jejich výkon omezit. Ze znění čl. 17 odst. 4, který upravuje podmínky omezení svobody projevu a práva na informace, je zřejmé, že se jedná o dosti abstraktní vymezení a pro případné restrikce těchto práv bude vždy záležet na řádně odůvodněném rozhodnutí povinného subjektu, které bude dostatečně reflektovat dva protichůdné zájmy a přesvědčivě vyloží, proč upřednostnilo jeden před druhým. Těmto požadavkům, jak bude uvedeno níže, ovšem žalovaný nedostál.

35. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z následující úpravy.
36. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.
37. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
38. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce vznesl v podané žalobě. Ostatně přezkoumatelností napadeného rozhodnutí je soud povinen zabývat se i z úřední povinnosti. K této námitce soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
39. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 -

245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10)

40. Soud má za to, že napadené rozhodnutí není nesrozumitelné. Z jeho znění není patrná vnitřní rozpornost výroku a odůvodnění. Výrok má oporu v zákoně. V právě projednávané věci jde ovšem o druhý typ nepřezkoumatelnosti, tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
41. Správní soudy se ve své rozhodovací praxi opakovaně vyjádřily rovněž k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou. V tomto směru lze odkázat na právní názor vyslovený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 As 63/2009 - 81, ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 Azs 2/2010 - 57, ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 - 139.
42. Na půdorysu právní úpravy zákona o informacích je třeba se zřetelem k výše popsaným obecným standardům přezkoumatelnosti v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona, v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti podrobně vyložit, proč bylo nutné danou informaci neposkytnout, tj. zdůvodnit aplikaci konkrétního důvodu pro nevyhovění žádosti. Povinný subjekt, resp. odvolací orgán, jsou tedy především povinni podřadit zjištěný skutkový stav pod příslušný důvod uvedený v zákoně č. 106/1999 Sb. a jsou povinni se přezkoumatelným způsobem vypořádat s námitkami uplatněnými žadatelem (k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v oblasti práva na informace srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 As 94/2011 - 83).
43. Vztáhnou-li se výše uvedená pravidla přímo k § 11 odst. 6 informačního zákona, který byl jakožto důvod odmítnutí užit v právě projednávané věci, je třeba, aby povinné subjekty při jeho aplikaci prokázaly reálnou existenci ohrožení tam chráněných zájmů. „Vzhledem k tomu, že stejně jako v případě ohrožení práv třetích osob, je rozsah činností, které souvisí s plněním úkolů na úseku stíhání trestné činnosti a bezpečnosti ČR poměrně rozsáhlý, je namístě řádné vymezení způsobu ohrožení této činnosti v rozhodnutí o odmítnutí žádosti.“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. § 11 [Další omezení práva na informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, MÍŠEK, Jakub, LUDVÍK, Otakar. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 660.). Přitom důvod podle § 11 odst. 6 informačního zákona zcela jistě patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace. Účelem trestního řízení je řádně objasnit trestnou činnost a zajistit, aby pachatelé byli v souladu se zákonem spravedlivě potrestáni. Smyslem uvedené výluky z poskytování informací je zabránit tomu, aby zveřejnění těchto informací mohlo narušit, zmařit nebo ohrozit objasňování skutečností podstatných pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, čj. 6 As 18/2009-63).

44. Z výše uvedeného nesporně vyplývá, že dochází-li ze strany povinných subjektů k odepření požadovaných informací, je třeba odmítavé rozhodnutí náležitě odůvodnit konkrétními, přezkoumatelnými úvahami. Pouhá obecná argumentace, paušální závěry a abstraktní výklady nepostačují. Soud reflektuje, že v rozhodnutích o odmítnutí žádosti za použití § 11 odst. 6 InfZ nelze přednést detailní odůvodnění a podrobně rozebírat důvody, pro které informace nebyly poskytnuty – jinak skutečně hrozí riziko vyzrazení citlivých údajů. Na druhou stranu nelze neposkytnutí informací odůvodňovat šablonovitými závěry (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2019, čj. 14 A 6/2017–54).
45. Nejvyšší správní soud se již výkladem § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím zabýval a dospěl k závěru, že toto ustanovení vylučuje poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na fázi řízení, tedy zda jde o řízení probíhající, skončené či ani nezahájené. Podmínkou odepření informací je, že by jejich poskytnutí mohlo ohrozit například schopnost těchto orgánů odhalovat a vyšetřovat trestnou činnost. Z tohoto důvodu je zpravidla vyloučeno poskytování údajů o totožnosti informátorů, tedy osob spolupracujících s orgány činnými v trestním řízení, dále např. jmenných seznamů či jiných informací o příslušnících a zaměstnancích těchto orgánů, jakož i informací o jejich postupech nebo principech spolupráce s dalšími subjekty (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 8. 2014, čj. 8 As 114/2013–36, a ze dne 3. 9. 2015, čj. 7 As 207/2015–38).
46. Rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informací však musí být řádně odůvodněno, a to tak, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní zájmy by byly jejich zveřejněním ohroženy. Odůvodnění musí obsahovat jasné a srozumitelné vyjádření skutečně existujícího, nikoli pouze hypotetického rizika pro schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 338/2016–55, a ze dne 4. 4. 2018, čj. 9 As 5/2018–88). Ačkoliv byla tato judikatura přijata ještě před novelou informačního zákona provedenou zákonem č. 111/2019 Sb., účinnou od 24. 4. 2019, která komplexně završuje ochranu veřejného zájmu v souvislosti s činností orgánů činných v trestním řízení pro účely poskytování informací, závěry soudů jsou použitelné i za současné právní úpravy. Novela totiž ustanovení § 11 odst. 6 pouze zjednodušila a zřehlednila a zároveň rozšířila okruh situací, v nichž lze informace odepřít, aniž by došlo ke zúžení jeho působnosti (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2022, č. j. 16 A 3/2021–50).
47. Nyní zbývá výše vyložená pravidla aplikovat na právě projednávaný případ.
48. Soud jak v případě rozhodnutí povinného subjektu, tak v případě napadeného rozhodnutí, které jeho odůvodnění do větší míry přebírá, shledal, že správní orgány nedostály výše předestřeným požadavkům. Správní orgány měly ve svých rozhodnutích blíže odůvodnit, proč skutečnosti, odkud pocházejí dokumenty pro Kriminalistický ústav, jakož i souvislosti s podnětem ke kárnému řízení již bývalé státní zástupkyně JUDr. Dagmar Máchové, představují takovou míru ohrožení, která je způsobilá naplnit důsledky, které obě rozhodnutí popisují. Byť se formálně správní orgány snaží aplikovat obecné úvahy o negativních dopadech poskytnutí požadovaných informací pod konkrétní skutkový stav (srov. bod 7 prvostupňového rozhodnutí, na něž odkazuje i napadené rozhodnutí), ve výsledku se vždy jedná toliko o obecné výklady, záramované víceméně popisem pozice státního zastupitelství v systému trestního řízení. V napadeném rozhodnutí, které vychází z rozhodnutí prvostupňového, převažují toliko hypotetické úvahy, kterým však správní orgány opomněly přisoudit relevantní význam pro konkrétní situaci. Souvztažnost k žádosti žalobce tak v obou rozhodnutích zcela absentuje a správní akty představují spíše teoreticko-

právní reflexe nad rolí státního zastupitelství v trestním řízení a nad zákonem chráněnými zájmy v § 11 odst. 6 informačního zákona. Soud k nim nemá námitek, samy o sobě však nemohou v intencích výše předestřených pravidel pro odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti obstát.

49. V tomto ohledu tak v zásadě není co vytknout ani velmi stručnému odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí (srov. bod 10 tohoto rozsudku). Soud dává žalobci za pravdu v tom, že prvostupňové rozhodnutí se skutečně nevztahuje na žalobcem požadované informace, když jeho odůvodnění představuje toliko obecný výklad, který by mohl tvořit úvod odůvodnění, nikoli však jeho dostačující konkrétní část. Byť se v bodu 7. prvostupňového rozhodnutí snaží správní orgán aplikovat předchozí „obecné výklady na tuto konkrétní věc,“ ve skutečnosti pouze pokračuje v hypoteticko-teoretické rovině, bez jakékoli konkretizace. Soud, jak bylo výše uvedeno, vnímá pravidlo dovozené judikaturou, které dovoluje v případech postupu podle § 11 odst. 6 informačního zákona vyšší obecnost odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Tato obecnost ovšem nemůže být univerzálním nástrojem povinných subjektů k paušálnímu odmítání jakýchkoli informací, které souvisejí s odhalováním trestné činnosti. Napadené i prvostupňové rozhodnutí tak postrádají souvislost s žalobcem požadovanými informacemi. Správní orgány pouze povšechně konstatovaly možnost ohrožení nebo zmaření účelu trestních řízení, případně porušení práva neurčených osob na spravedlivý proces, aniž by uvedly konkrétní obrysy, jak se může poskytnutí požadovaných informací takto negativně projevit.
50. V této souvislosti je třeba též uvést, že výluka podle § 11 odst. 6 informačního zákona se nevztahuje na všechny myslitelné situace, které s trestním řízením souvisejí. Jakkoli je ochrana zájmů v tomto ustanovení klíčová, a to především v souvislosti s vyhledáváním a potíráním trestné činnosti, při odmítnutí informace poskytnout musí správní orgány svůj závěr odůvodnit, a to zároveň s patřičnou mírou obecnosti tak, aby nedošlo k vyzrazení předmětných informací. Ustanovení § 11 odst. 6 představuje silnou výluhu pro neposkytnutí informací, nejedná se však o absolutní důvod, pro který by bylo nutné jakoukoli žádost směřující k činnosti orgánů činných v trestním řízení odmítnout. Státní zastupitelství má možnost takto postupovat, ovšem vždy na základě odůvodnění, z něž lze seznat alespoň elementární důvody, pro něž dochází k odepření informací. Soud si je vědom zvýšených nároků na správní orgány v této oblasti, na to však nemohou doplácet žadatelé o informace, kterým takto může být zasahováno do jejich ústavního práva.
51. Nestačí tedy podat teoreticko-právní výklad či obecné proklamace, které nejsou pro konkrétní situaci vypovídající. Samy o sobě totiž neprezentují reálnou hrozbu, která poskytnutím požadovaných informací hrozí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.11.2022, č. j. 2 As 40/2021-20, „[n]elze však dospět k takové míře obecnosti, že odůvodnění obsahuje toliko povšechné úvahy nad povahou požadovaných dokumentů a proč je obecně nelze poskytovat. Povinný subjekt naopak musí uvést konkrétní důvody, proč v projednávaném případě informaci poskytnout nelze a které okolnosti zapříčiňují, že je zde dána naléhavá společenská potřeba nezmařit ani neohrozit účel trestního řízení.“ Tyto důvody však v obou rozhodnutích absentují. Soud si je vědom restriktivního přístupu k poskytování informací naplňujících kvalitu § 11 odst. 6 informačního zákona, který byl potvrzen i v nejnovější judikatuře (např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 2 As 47/2025-48). Ani tato obecná zásada však nesmí představovat univerzální „liberační“ důvod k neposkytnutí jakékoli informace, která by jen

náznakem mohla ohrožení zájmů chráněných informačním zákonem vyvolat. Správní orgány nesmějí rezignovat na obhajitelná a přezkoumatelná odůvodnění svých rozhodnutí.

52. Soud tímto rozhodnutím nerozporuje, že informace, o které žadatel žádá, se mohou negativně projevit do zájmů, které ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona chrání. Jak uvádí odborná literatura ve vztahu k informacím o technickém zajištění postupů orgánů činných v trestním řízení, „[v] některých případech samotná informace o technickém vybavení vypovídá o možnostech, které mohou příslušné orgány využívat, a tedy jaké konkrétní způsoby zjišťování trestné činnosti případně zjišťování důkazů či poznatků jsou schopny nasadit. Poskytnutím informací pak může dojít k negativnímu následku v podobě zhoršení schopnosti získávání poznatků, např. z důvodu využití jiných forem komunikace ze strany pachatelů trestné činnosti. Na druhou stranu i nadále platí, že tento následek musí být reálný a spojitelný právě s požadovanými informacemi.“ Soud nevylučuje, že požadované informace by za určitých konkrétně popsanych okolností mohly spadat pod ochranu podle § 11 odst. 6 InfZ. Taková úvaha však musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelně vyložena, což se v projednávané věci nestalo. Žalovaný měl v tomto smyslu blíže odůvodnit, proč skutečnosti, odkud pocházejí dokumenty pro Kriminalistický ústav a informace o kárném podnětu, představují takovou míru ohrožení, která je způsobilá naplnit důsledky, které obě rozhodnutí popisují. Žalovaný, jakož i povinný subjekt, považují negativní následky za samozřejmé, ovšem z napadeného rozhodnutí není jasné, o co konkrétně své úvahy v souvislosti s žádostí žalobce opírají. Představuje-li sdělení skutečnosti o původu srovnávacích materiálů pro analýzu rukopisu či sdělení v souvislosti s kárným podnětem významná rizika pro budoucí odhalování trestné činnosti, je třeba alespoň v obecné míře sdělit, v čem konkrétně jsou tato rizika ve vztahu k žalobcem požadovaným informacím spatřována. To se však nestalo, resp. oběma rozhodnutími linoucí se odkaz na „procesně-taktický charakter“ požadovaných informací či „nemožnost domáhat se implicitního potvrzení žalobcem uvedených předpokladů“ v tomto případě není dostačující. Není totiž zřejmé, jak konkrétně by došlo k „ohrožení práv třetích osob – např. v souvislosti s právem na spravedlivý proces, a k ovlivnění schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly ve smyslu § 11 odst. 6.“ Žalovaný tak rezignoval na formulaci závěrů podporujících jeho úvahu o tom, zda by zveřejnění konkrétní informace mohlo skutečně zmařit předmět a účel trestního řízení, resp. zda by tímto aktem došlo k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost.
53. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 26.07.2021, č. j. 18 A 36/2021–54, „[ž]ádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s právní úpravou dle trestního řádu lze po provedeném uvážení konkrétních okolností ve vztahu k individuální trestní věci nevyhovět, pokud bude v intencích případu existovat naléhavá společenská potřeba, kterou bude nutné s ohledem na obecné nároky kladené na správní rozhodnutí řádně zdůvodnit. Povinný subjekt (potažmo následně soud) musí nejprve provést úvahu, zda zpřístupnění informace o probíhajícím trestním řízení bude mít na jeho průběh negativní dopad. Povinný subjekt je především povinen zvážit a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, zda by poskytnutím informace o (probíhajícím) trestním řízení mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, resp. zda by poskytnutím informace mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost.“ S naléhavou společenskou potřebou souvisí i nutnost provést test proporcionality, a to i v případě obligatorního důvodu podle § 11 odst. 6 informačního zákona.

54. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.02.2023, č. j. 8 As 156/2021-26 judikoval, že „[s]amotné naplnění podmínek této výluky navíc nepředstavuje absolutní překážku poskytnutí informací, ale je současně nutné, aby odepření informací obstálo i v testu proporcionality založeného na třech kritériích: 1) vhodnosti, tj. v odpovědi na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), 2) potřebnosti, tj. posouzení provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a 3) porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2022, čj. 4 As 227/2020-70.“ Na tyto závěry navázal i desátý senát zdejšího soudu, v němž se „neztotožnil s povinným subjektem a se žalovaným v otázce, že by pro odmítnutí žádané informace stačilo pouhé vyhodnocení, že tato informace náleží pod výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud informace pod takovou výlukou náleží, je v souladu s článkem 17 odst. 4 Listiny nezbytné provést ještě test proporcionality za účelem posouzení, zda je důvod neposkytnutí informace ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 06.02.2024, č. j. 10 A 23/2023-49).
55. Posouzení, zda je neposkytnutí informace ospravedlněno naléhavou společenskou potřebou, absentuje jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí. Soudu neušlo, že napadené rozhodnutí obsahuje alespoň náznaky testu proporcionality (srov. bod 10, jehož část zní: *[i] s přihlédnutím k tomuto aspektu však nadřízený orgán zastává názor, že v daném případě je nutno dát přednost veřejnému zájmu na ochraně výše popsané schopnosti orgánů činných v trestním řízení a ochraně práv třetích osob před poskytnutím požadovaných informací. Možný přínos právě těchto informací k naplnění účelu práva na svobodný přístup k informacím je podle názoru nadřízeného orgánu v daném případě spíše nevýrazný, „váží“ tedy méně než ohrožení zájmů chráněných ustanovením § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež by nutně bylo důsledkem poskytnutí požadovaných informací.“). Soud k tomu uvádí, že sice není nezbytné postupovat přesně podle tříkrokového testu tak, jak je konstruován v bodě 54 tohoto rozsudku, z odůvodnění správního rozhodnutí však musí být patrné jeho základní náležitosti. Výše uvedená konstrukce ovšem tyto požadavky nesplňuje, a proto o provedeném testu proporcionality nelze hovořit. Pouhé konstatování převahy jednoho zájmu nad druhým, bez vyličení úvah, na základě nichž správní orgány k tomuto závěru došly, nemůže jakožto test proporcionality obstát.*
56. Soud zároveň nepřehlédl, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí letmo zmínil i důvod odepření informací podle § 11 odst. 1 písm. a) (bod 7. napadeného rozhodnutí). Pro danou věc to ovšem není relevantní, neboť tento důvod nebyl uveden ani v jednom z výroků napadených rozhodnutí. Správní orgány mají povinnost ve výroku rozhodnutí uvést též i ustanovení zákona, podle nichž bylo rozhodováno (§ 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu), přičemž pouze výrok správního rozhodnutí závazně vyjadřuje, jakým způsobem správní orgán rozhodl (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2019, č. j. 7 As 325/2018 – 54, bod 20). Žalovaný zmínil ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) pouze nad rámec, a proto má soud za nepochybné, že správní orgány tento důvod při odmítnutí žádosti nemínily použít.
57. Závěrem se soud stručně vyjádří k návrhu žalobce, aby soud postupoval podle § 16 odst. 6 a přikázal povinnému subjektu informace poskytnout. Podle uvedeného ustanovení nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, a zároveň povinnému subjektu nařídí požadované

informace poskytnout. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017–35 účel tohoto ustanovení shrnul s tím, že „[s]myslem pravomoci soudu dle § 16 odst. 4 (dnes odstavce 6, pozn. soudu) věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy rozetnout gordický uzel nekončících procesních obstrukcí či procesního „ping pongu“ mezi odvolacím správním orgánem a povinným subjektem. Právě uvedené ustanovení, spojené s ústavním požadavkem rychlé a efektivní soudní ochrany práv žadatelů o informace, tedy poskytuje správnímu soudnictví zcela odlišný rámec pro jeho činnost“. Soud se od hypotézy této právní normy nemůže odchýlit a je-li naplněna, nezbyvá než podle tohoto pravidla postupovat.

58. Soud však podle § 16 odst. 6 InfZ postupovat nemůže, neboť v přezkoumávané věci trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V tomto případě NSS setrvale judikuje, že nezbytnou podmínkou k postupu podle § 16 odst. 6 InfZ je právě přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soudu za této situace nepřísluší suplovat roli správních orgánů a nahrazovat tak činnost povinných subjektů. Ze samotného znění předmětného ustanovení totiž plyne povinnost soudu zkoumat důvody odmítnutí žádosti – tím se rozumí mimo jiné hodnocení toho, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí žádosti opřel, obstojí či nikoli. Jelikož však v tomto případě důvody napadenému rozhodnutí chybí, není co zkoumat a nelze tzv. informační příkaz vydat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65).
59. Protože soud shledal napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, nepřezkoumatelnými, nezabýval se již dalšími námitkami žalobce, neboť tyto jsou se stěžejní námitkou nepřezkoumatelnosti úzce spjaty. Jejich vypořádání by tak bylo ze strany soudu předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. V projednávané věci se žalobce domáhal poskytnutí dvou konkrétních informací, které mu Vrchní státní zastupitelství v Praze odmítlo sdělit s odkazem na § 11 odst. 6 informačního zákona. Šlo především o informace, odkud pocházely dokumenty použité jako srovnávací vzorek písma pro účely zadaného znaleckého zkoumání, a dále, kdo rozhodl o podání podnětu k prověření možného kárného provinění bývalé státní zástupkyně JUDr. Dagmar Máchové. Žalovaný následně toto rozhodnutí v odvolacím řízení potvrdil.
61. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že obě správní rozhodnutí nemohou obstát, neboť jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správní orgány sice obecně popsaly význam ochrany informací souvisejících s činností orgánů činných v trestním řízení, nevedly však dostatečně konkrétně, proč právě poskytnutí žalobcem požadovaných informací má vést k ohrožení zájmů chráněných § 11 odst. 6 informačního zákona. Jejich odůvodnění tak zůstalo v obecné a hypotetické rovině a neobsahuje přezkoumatelnou úvahu vztahující se ke konkrétním okolnostem této věci. Současně z něj není patrné ani řádné poměření práva žalobce na informace s tvrzeným veřejným zájmem na neposkytnutí požadovaných údajů.
62. S ohledem na výše uvedené soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí, neboť obě trpěla vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dále soud podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu

řízení, v němž bude na žalovaném a povinném subjektu, aby, pokud setrvají na odmítnutí žádosti žalobce, svá rozhodnutí řádně odůvodnily, jak je v podrobnostech uvedeno v tomto rozsudku.

63. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení.
64. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč**. Dále žalobci náleží náhrada nákladů vynaložených na právní zastoupení. V soudním řízení byl zastoupen advokátem JUDr. PhDr. Pavlem Uhlem, Ph.D., Ph.D., proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V řízení před městským soudem učinil právní zástupce žalobce celkem tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu právního zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu). Sazba za dva úkony právní služby činí **3 100 Kč** za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 01.01.2025) a sazba za jeden úkon právní služby činí **4 620 Kč** (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). K tomu náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši **300 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu ke dvěma provedeným úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 01.01.2025) a **450 Kč** za jeden úkon právní služby ve vztahu k jednomu provedenému úkonu právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 01.01.2025). Součástí nákladů řízení o žalobě je též částka **2 493 Kč** (21 % z částky 11 870 Kč), kterou je právní zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem tedy činí **17 363 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu